

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwno ;
Žiwa woda
Kiž Bóh poda,
Wokřew će
F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjež knihicziščezěrnj w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 pj. dostacž.

2. njeđžela adventa.

Šej. 40, 1—5.

Adventski ewangelij w starym šlubje: Mašch
Wumóžnik je blisko!

1. To je trošcht ša wšěch šrudnych: Wójný je kónz.
2. To je trošcht ša rošknych hrěšnikow: Šlósč je wodata.
3. To je trošcht ša njerospudženyh: Pšchihotujče pucž temu Šnješej!

1. Trošcht ša žarowazyh: Wójný, šrudobý je kónz. Žarowazyh běšče tehdy wjele w Babilonškim jaštwje. Někotři drje šo křětije do pohanskich wašchnjow namakachu a do jich šlaboščow. Šich wjele pak žarowasche. Čži móža šami trošchtowani byč. Žarowazy šu džěnša hiščeže! Še nimale tak, kaž bychmy do rjadownjow rošdželicž dyrbjeli tych, kiž we wulkej šchuli čžerpjenja wuknu. Najpředy šu čži šapocžerjo. Šich šrudoba nje nadžujzy trjechi. Woni dyrbjja šo na šrudobu hašle nawučicž, hórki šapocžatł čžinicž. Potom hašle šapšchimnu, šcho to rěka: wójný je kónz. Dale šu čži, kotřiž šu hižom pšches šrudobu pokradžowali, kiž šu hižom nawukli: „Njeh tež šrudoba šejšhadža, dha wšchał wostanu ja štajnje pšchi tebi!“ Šomoz pšchindže wot horkach. Kiž rany bje, móže tež rany hojicž. Šlósčnje šu čži w šrudobje wupruhowani. Woni šo šwojich tyšchnoščow křwala, kaž wojak na šwoje rany pokasuje. Ale woni nješmédža šo prošdnje křwalicž, ale wušnacž, kaž hušto je jim tón Šnješ hnadnje

pomhał. Derje temu, kotryž wot tajkich ryczerjow wuknje. Čžerpjenje ma junu šwój kónz. A hdyž tež žyle pšchětało njeby, wono tola měr pšchinješe, wocženje čžlowjekow. To je trošcht ša wščitkich žarowazyh. Ale my nješmémý žórlo tajšeho trošchta pšchewidžecž. Šrofeta w jaštwje mješesche wotewrjenej woczi a widžesche, šcho šo wotkach w šwěče štawasche, šlyšesche wo persiškim kralu, kiž š móžnym wójškom pšchecžiwu Babilonej čžehnjesche: Wu- možnik pšchiblizuje šo ša jatych Šraelskich. Wotewrjenej woczi dyrbiný tež my mēcž, wošebje nětko w adventškim čžaku, šo bychmy š tych wěščeženjow tola teho Šnješa, teho Wumóžnika pošnali, kotryž šwój lud wopyta; wotewrjenej woczi, šo bychmy se wščitkich štaroščow do hód pošnali, šo je to wšchitko pšdlaška wěž a šo je to jeno hłowna wěž: Tón Wumóžnik, tón Šbóžnik šo pšchiblizuje ša wščitkich šrudnych.

2. Trošcht ša wščitkich pošutnych hrěšnikow: Šlósč je wodata.

Šidži w jaštwje běchu šwoje nješbože šacžuli. Někotři běchu šadwělowani; woni běchu tež šwoju winu pošnali. Šedyn běšče šwój pošutný pšalm šaspěwał: „na tebi šamym šym ja šhrěščil“. Šchož je šo tehdom štało, je šo huščišcho wospjetowało. Štare našhonjenje wostanje, šo je nješbože pruhowanje myšlow; nješbože drje nište dušche dele čžiščeži, š dobom pak pošběhnje. Wošebje roškatu wutrobu je šebi Wumóžnik wušwolil. Pšchetož w njej šamej bydli šprawnošč a š dobom pošžne do- wěrenje.

Shubjenty byn bēšche nanej lubšchi hačz prawy. Našhonjenje je to sto krócz wobkrucžilo, so na semi pokutneje wutrobny najlěpsche plody rostu. George Washington, kiž bēšche jako hólz blisko k zecž, so teho tak hańbowasche, so nihdy wjazy khał njeje. Pšchi rowje nana nastroža so nje poradžena džowka a bolosč a rostkacze ju sapšchinuje a tak so jej Wumožnik bliži, kiž ju pšched sadwelowanjom wobarnuje. A tež nam so wón bliži s tym ewangelijom: Słóscž je wodata.

3. Trošcht sa wšchitkich njerospudžennyh: Pšchihotujcže pucž temu Knjesej!

Někotry jaty Israelski dale nje pšchińdže, hačz so by prajil: „Knjesze, šhto móže pšched tobu wobstacž?“ Ale tale tuposčž wostacž nješmē. Wubudjenje blyšchimy: „Pšchihotujcže pucž temu Knjesej!“ Tehdom šebi profeta myšlesche, so dyrbi so pucž pšches puščinu pšchihotowacž, so by wumožerški cžah Boži israelski lud domoj pšchemo- džecž mohł.

Tole profeczište napominanje wotemrjelo njeje. Pšchi Jordanje tole napominanje Jana teho kšchčenika s nowa šaklincža a wjele njerospudžennyh, sechernych hrěšchnikow wubudži. Tole napominanje mišionarow wubudža. Wono wołasche do kšchiznych cžahow. Pšchihotujcže pucž temu Knjesej! To je jadro našcheho adventšeho teksta, kiž čže sa hodowneho šerschtu tež mjes nami pšchihotowacž. Duž pšchihotuj so na hody! Lubosčž, pšchi lubosčži Šbóžnika šahorjena, dawa šwětke pruhi, kiž wutrobny šlepyh roš- šwětla. Pšchihotujcže pucž temu Knjesej!

Duž njech je stare profeczište šlowo twój adventški ewangelij! Wono pšchinješe trošcht šrudnym, roškaym. Tak trošchtuje tón Knjes šwój lud. A nětko našch tekst hišcže na něšcto pokasuje: „Wšchitke doły dyrbja so powyšhecž a wšchitke hory a hórki dyrbja so ponižecž“ — wšchitke njerunosčže dyrbja so wurunacž. Šakle potom, hdyž so wšchitke njerunosčže wurunane mjes wyšokimi a niskimi, mjes bohaymi a šhudnymi, potom nam wěcžne hody škhadžeja, kotrejž nam wěcžne šbože pšchinješu.

Šamjen.

Adventske hłošny.

A wječoru bēšche so pšchiblizilo a džej so nathilit. Žadyn jandžel so wjazy njesjemi, žadyn profeta wjazy njerēcžesche. Šenož bkuke šwětlo bójšeho póšnacža so hišcže blyškotasche, njeprawdosčž bē dobyka a plomjo lubosčže bē šaduschene. Šromada a bohastwo šemškich kubłow bēšchtej to nje bjeske zyle škomdžicž a šapomnicž dalej. Ale jako tak waschne cžaka knježesche, dha šekhadža wěcž- nosčž se šwojej jašnosčžu. Šslowo Wótza pšchińdže, Wóh póškla šwojeho jenicžkeho narodženeho Ššyna. Čžlowcže, špodžiwaj so nad tutej nješkóncžnej lubosčžu a šraduj so wyšokosčže, na kotruž šy pošbēhnjenty! —

A šabkudžentym pšchińdže pucž, k njewědomnym wěrnosčž, k šle- pyhm šwětlo, k mormym žiwjenje. Wón šam pšchińdže, twój Wóh a Knjes, kiž je cže ščinił, so by šwój lud s rufi šmjercže wu- torhnył, helšte šwjastki roštorhał a pšchistup k wěcžnej šbóžnosčži wotewril. Š hdy by prawje rošpomnik, šakke knještvo je jemu date, dha by wrota wutrobny ščerošo wocžinił, so by krala cžesčže pšchijał. Tola hlaj, wón njecha niz jenož jako žubonnik pola tebje šastupicž; wón čže k tebi pšchińcž a bydenje pola tebje mēcž, pšchetož wot wěcžnosčže šem je wón cže lubowal. Šbožo tej dušchi, kotraž s lubosčžiwym požadanjom teho k šebi prošy, kotrehož žane druhe štworjenje doštojnje pšchijecž njemóže! —

Wješel so a wyskaj, wěrjaza dušcha, pšchetož twój kral pšchińdže. Wón je twój štworicžel a wumožnik, dolho cžafany, horzo poža- dany. Šam šu nje bjeska, s wotkal šem pšchińdže, tu šwět, do kotre- hož šastupi. Šlaj, šolo wotolo njeho šu jandželjo a aržnjandželjo, pšched nim profetojo, pšchi nim japoschtoljo, ša nim njelicžomna čžrjódka šwjatych. Š tak wulki je tón, pšched kotrymž so móžnat- štwu šhibuja, kotremuž šu wšchitke mozy a knježerstwa nje bjeskow poddane! Ale hlaj, čžicheje myšle a ponižny, šhudny a niski pšchiń- dže tón, kiž budže šemju šudžicž w prawdosčži. Šbóžnej duchownej wocži, kotrejž štej w šwětke wěry šwětke wěcžneje wěrnosčže wo- šladatej!

W adventcže.

Twoje šera, šwjaty cžako,
Bēchu wótzow žedjenje;
Š harfu w ružy pšchego šako
Davit psalmy špewasche;
Tež profeczi Knjesowi
Ša trošchtom šu žadali,
Š próštowu: Wóžo, našch lud šitaj,
Šomoz s Žiona nam šwitaj!

Bohu džak! to je so štako:
Wócžez s tym naš wobšboži,
Ščtož je šastaršku so pšchalo
W čžlowškich dušchach na semi.
To, ščtož Wóh je šarucžil,
A šbožu nam je dopjelnil:
Šeho bójšta šmilnosčž mila
Šbóžnika je wobradžika!

Tónle Šbóžnik šteji s nowa
Pšched durjemi wutrobny;
Ššlyšch! šak wón tam kłapa, woła,
Pšchejo šebi šospodny.
Ty šy šhory, wopomni to;
Wón ma dušchow lékarštwu.
Š duž wotewi durje jemu,
Doměrnje praj šakle k njemu:

Šofjanna! Šowitany
Budž mi, luby Šbóžniko!
Šój, mój dom je šhotowany,
Ščini šej we nim póšklancžko!
Durje šym cži wotewril,
Wšchebnył rjenje wudebil;
Duž dha pój, so by w nim bydlił,
Šako kral na trónje šydlil!

K. A. Fiedler.

Kak powitam ja tebje?

Pšchecželnimy wucžer se ščedžiwěj hłowu štejesche se šwēcža- tymaj wocžomaj pšchi šwojim pulcže. Wón praji:

„Lube džecži, wonkach je wulki šněh a šymny wěršil duje, a tola je cžak, kotryž čžlowštu wutrobu šhřeje. Wón je šwjaty adventški cžak, cžak cžafanja na Knjesa Šesufa, na lube Wóže džecžo.“ Dale wón džecžom wo rjaných adventškich šhěluschach powjedasche, wošebje jim šhělusch: „Šak powitam ja tebje?“ wulkadomasche a na to praschenje wotmolwi, šak dyrbinym Ššyna Wóžeho, lube Wóže džecžo powitacž. Šeho pošledne šlowa bēchu:

„Hdžež so Bože słowo w cześci nima, hdžež je swada w domje, hdžež so faktuje, tam lube Bože dźećo njeprichidže.“

Mała Emmka Wonichez bėšche fweru ledźbowala. Wona bėšche w bednym lėcze a haſle prėnje lėto do ſchule khodźešche.

Čzicha dźešche, hdhž bėšche ſchula won, fwoj pucž po wješnej drošy ł małej khėžžy, w kotrejž jejnej staršchej bydleščaj. Nan bėšche dźełaczeł a macž by burškim žonam tu a tam pomhala.

Wonich bėšche furomy čłowjeł, kotrhž by huſto hrošne ſłowa rėčal, tał so bėšche jeho žona hižom nėkotru ſylu na njeho wuplakala. Bješ faktowanja a wrješkotanja njeby było, hdhž by wón domach byl. A tola mėješche pšchi fwojim furomym wašchnju wulku lubošč ł Emmžy. „Swojej małej dźowčičžy“, kaž by ju pšchezo mjenowal, hiščeže žaneho ſleho ſłowčžka prajil njebėšche; wona so jeho tež njeboješche.

Jało Emmka domoj dónđže, macž runje kfofej warješche. Emmka so smėrom ł wofnu ſpđže a hladaješche na nana, kotrhž na ſužodnym dworje drjewo rubaješche.

Boršy ſeferu na ſtronu položi a domoj pšchidže. Lėdy bėšche ł durjemi ſaſtupil, so malicžkošče dla na fwoju žonu wottorže. Nėkotre faktowaze ſłowo ł jeho rta wuńđže.

Žona ničžo njepraji, ale smėrom kfofejowu khanu na blido ſtaji a tam khlėb a butru ſežadžawšchi je ištwy wuńđže. Wona fwoje ſylly poſaſacž njechaješche.

Pšchezo hiščeže ſwarjo a faktuj so Wonich ſa blido ſpđny. Duž so na Emmku dohlada, kotraž ł wulkimaj woczomaj na njeho hladaješche.

„Šhto mašch, luba holčžka?“ so prašaješche a jeho hnėw bėšche precž.

Emmka ſtaže a ł njemu so čziščežo praji: „Nanko!“

„Šhto čžešch, luba holčžka?“

„Nanko, ja tebe prašaju, hač do hód njebudž wjažy ſty a njeſakruj wjažy!“

„Nó“, praji Wonich, „šhto to je? Šhto ſebi ty po prawym myšlišch?“

Duž Emmka po dźečžazym wašchnju wupowjeda, šhtož bėšche jim wuczeł wo adventskim čžaſu prajil a tał dyrbimy so na hody pšchihotowacž.

„Nanko“, wona dopowjeda, „ja so tola tał jara na hody a na lube Bože dźećo wješelu. Hdhž pał wono tebe faktowacž ſylšchi, ł nam njeprichidže. Luby nano, nej wėrno, hač do hód to wjažy nječžinišch?“

Mužej bėšche dživno we wutrobje. Se fwojej ruku holčžku majkašche a praji: „Luba dźowčičžka, budž smėrom. Nan budže so prózowacž, so njeby ſwaril a faktowal; jeno mje pšchezo dopomá; ty trjebašch jeno na mnje pohladacž, potom ja derje wėm, šhto ty čžešch.“

„To dže je jenož hač do hód“, praji Emmka, kaž by nanej dopoſaſacž čžyła, so ſebi wjele nježada.

Wonich so ſaſmja. „Nó derje“, praji wón, „hač do hód.“

Džėšču ł lubošču, so njeby jeho woblicžo ſtyšniwe widžalo, Wonich pšhecžiw so fwojemu furomemu wašchnju wojowaješche. Hdhž so jemu žane hrošne ſłowo wuſuže, so naſtróža.

Sbožownje by so huſto jeho žona ſaſmjala, hdhž by widžala, tał so jejny muž wobknježowaješche. Wonich bėšche jej ſam powjedał, šhto bėšche Emmka ſebi wuprošyła a šhto bėšche wón lubil.

„Nó, Sejna“, praji wón, ſkónčnje budže hiščeže junu ſa tebe lėpje. Pšchetož hdhž ſamožu hač do hód fwoju lošu hubu wobknježecž, to tež poſdžičho doſonjam.“

Čaž tež bėšche. Wonich so ſam domach ſbožowniſchi čžuješche, hdhž tam hrošne ſłowa wjažy ſylšhecž njebėchu.

„Šhto tajka mała holčžka doſonja!“ by huſto prajil, „ta čžini dživneho kharlu pobožneho. Haj, haj, dźeći ſu žohnowanje Bože!“

S adventskeje harfy.

Glóš: Ja ł žylej mojej mozy —.

Nėtk ł wješ'lom poſhwataječe,
Wy čłowſke dźeći wšchė;
Eso temu fweru dajče,
Kiž wašchu nuſu wė.
Haj, tón je boršy tu,
Kiž ł lubošču wšchón ſapa,
Eso pola wšchitkich kapa,
Po Božim ſlubjenju.

Pucž jemu pšchihotujče,
Tón wulki hóšč, wón dže;
Haj, jeho wofošchujče,
Šhtož hidži, wofstajče.
D dušche, khwataječe,
Te doły powyſchujče,
Te hórki ponižujče,
Njech ſchjime rune je.

Wón temu dawa hnadu,
Kiž ponižny tu je,
Tón hordy pšchidže ł padu
A hańbu doſtanje.
Šhtóž ſprawna dušcha je,
Šhtóž Bohu da so wodžicž,
Čže Bože pucže khodžicž,
Glaj, ł temu Khrystuſ dže!

We tutym ſwjatym čžaſu
Mje ſhotuj, Jeſu mój,
Eſam ł njebeſtemu kwaſu,
So ſym ja žyle twój.
Njech tebe dušcha ma,
Njech ſym twój žlob ja wšchudžom,
Dha dyrbi wšchitkim ludžom
Čže khwalicž wutroba.

M. D.

Wotewrče wrota ſchėroko a čžincže durje na kwėcže wyſoke, so by kral čžešče nutščahnył.

W. 24, 7.

Knješ Khrystuſ je pšchezo na pucžu. Wón wobkhodži wšchė kšchescžijanske domy a kapa so wo nje, so bychu so jemu wotewrite; pšchetož hdhž šchtó žane ſłowo Bože ſažylšchi, hdhž so toho wyſł Khrystuſa dótkuje, dha je so ł tym Khrystuſowym porſt wo durje klapal. W adventskim čžaſu je pał jeho kłapanje najmóžnišche. Duž pał wotewr tež jemu dom a wutrobu! Ani zuſemu, kiž pšched twoje durje ſtupi, njeadašch wofkach w ſymje ſtejo čžakacž. Pšchidže twój nan abo ſyn abo pšhecžel dom a widžič jeho ł domej ſahacž, ſtanješch na mėšče a wotamknješch jemu, so by pšched durjemi čžakacž njetrjebał. Glaj, twój Šbóžnik je pšched durjemi. Wón je čži bližiči, dhžli nan abo macž abo ſyn abo pšhecžel. Duž njełomdž so, ale paſtań a khwataj a wotewr jemu durje ſchėroko. Kał dha to čžinišch? Wſmi bibliu do rufi a čžitaj, šhtož tam wo Šbóžniku powjedaju. Wobl so ł njemu, hdhž so ſa blido ſpđaješch. Spomá

na njeho, hdyž so wjeczor lěhasch, a khodz po jeho pschifasni a w nusy wobrocž so se wschey doměru na njeho.

Tak sardže wón t tebi. A wón njepšchindže s prósdnymaj rukomaj. Kral wón je, kral s najwyschšej mozu a čješču. Nichtó njemóže twój dom tak schitowacz pschede wschēm njesbožom kaž wón, twoje džěto tak žohnowacz kaž wón, twoje sbože tak wobtwjerdžicž kaž wón. A na posledku ma sa tebe tež njebjesku trónu. Duž wotewr jemu dom a wutrobu a njekombž so! Sdyž so hodowny schtom do domu donješe a saktwěczi, wyskaju džěczi; hdyž paš Khrystuš do žaneho domu sastupi a do žaneje wutroby sacžehnje, wješela so jandželjo w njebjeschach!

Semrjeta macž.

Sdyž je po Božej woli do domu nusa sacžahnyła, tam rjenje njeje, a schtóz je tajki sastup nusy kam nashonił, temu njetrjeba so tole wuprajenje halle s wjele słowami dopokasacz. Nunjež po tajkim nusa zenje witana njeje, dha dama paš nam wona swoju bolosčiwu móž dwójzjy a trójzjy sacžumacz, hdyž w čašku pschitkhadža, hdyž so drusy wješela a hdyž je nam potom tak wokolo wutroby, kaž bychmy džě tošame prawo na wješele měli.

Sórka nusa knješesche we wobhydlenju krawšeho mišchtra Schěrza. Teho stwa běšche pod třěchu w schtwórthym poschodže wulkeje kšěže. Schtyri schody wyšoko bydlicz, žortniwje rěka, njeby bliže bycz dylži semi; ale na tutej stwě běšche widžecž, so tam nusa pscheywasche, niz jeno na krótku kšwili, ale jako podrózniza. Dofelž tole bydlo drohe njeběšche, teho dla bē šebi je mišchtr Schěrž wotnajak; pschetož na klamy s wulkimi woknami wón ani pomyslicž njemóžesche, njeby je tež s hotownymi wězami wupjelnicž mohł. Skasarjo woblecženjow jeno s rědka schtyri schody wyšoko pschitkhadžachu, a mišchtr Schěrž teho dla ničžo wjazjy na swój čestny titel njedawasche, ale džělasche sa magazin, kotryž w pschisemju domu wěšty Levi wobšedžesche.

Schěrž na swojim krawškim blidze šedžesche a schijesche, ani słowa njeprajiwšchi, kšiba-li so mēšesche swojeje, jemu s napschecža šedžazej 14lětněj džowzjy, kotrejež sašlužba bu tež šobu trjebana, něfajki rospokas dacž. Mjes nimaj lampka stejesche; psched wobemaj paš wišasche wulka schtleńčžana kula, s wodu napjelnjena, kotraž drje lampzjne šwětko se šjenocženej mozu na to městno draštna scželesche, na kotrymž so runje schijesche, sa to paš wscho druhe čžim bóle sacžemnjesche.

Hischče druha šwěza běšche wó jstwie, lampka teje družiny, kotraž so we wschědnym žiwjenju kschinska lampka mjenuje. So by šwěza wyschšeho stejnischča dostala, běšche so hornž powróčeny na blido stajil. Wobey šwěczjy wostajischtej pschi tym stwu pschezo hischče tač čžemnu, so móžesche čžlowjel na myšl pschicž: ta jena šwěczka bu jeno saktwěčžena, so mohła druhu widžecž. Lampka, na hornzu stejaza, paš njeměšesche so s žyła wjele šwěczicž. Mała pjecžlětna šanka běšche, mjenje s mucžnoty dylži s wostudy, na lěhanzy wušnyła a na to waschnje čžerwjenej licžzy dostala, tej jenicžlej w žykej stwě. Sa blidom šedžeschaj na plečženy maj stolomaj, hižom dawno wuporjedženja potrebnymaj, wóškomlětna šenka a džěšacžlětny šurf. Tamna schtyrkowasche, tutón čžitasche se swojeje schulsteje čžitanki hižom džěšacz krócz pschecžitane powjedańčžlo. Duž wosta čžak t malej rošrěčžowanzy, s kotrejež šhonimy, so bē dženska džej hodowneho wobradženja, wo čžimž paš w tutej stwě niz najmjensche widžecž njebē. Tudy bē sa džěczi jeno tajki wjeczor, tajkiž ma kóždy šmysłi mjeczor šndom. Pošluchajmy na jeju rošmlowu!

„Wěsch ty tež, schto Čžornatež šandrij dženska dostanje?“

„Ně.“

„Wulkeho wutškaneho šonja. Sa pschipošdnju widžach, kač jeho šlužbač t Čžornatežom nješesche. Šubasch, kiž w mojej rjadowni šedži, dostanje tsi tyski wolojanych wojakow.“

„S wotkal dha to wěsch?“

„Wón je mi to šam prajil. Wón je te tsi tyski domach namatal a do nich pohladał.“

„Ale pošluchaj, šurko!“

„Schto dha?“

„Šako dženska po kšlěb džěch, o kač to pola pjekarja sa kolacžkami wonjesche!“

„Sa hižom wēm, wčžera tam tež psched durjemi stejowostach. Šaj, to rjenje wonjesche.“

„Šaj, hdy by macž hischče žywa była, dha bychmy dženska tež kolacžk jěšč mohli.“

„Dha bychmy tež dženska wobradžene dostali.“

Schěrž čžysche hižom rjež: „Džěczi, džicže do šoža! je schłoda petroleja;“ tola wón tele šłowa se rta njepšchinješe, a jako wuhlada, kač so wóczjy jeho potomnizy se šylšami pjelnjeschtej, šhrabny s lěwej ruku pódla njeho ležaze, módrošmuhate schantko a šjedže šebi s nim rucže psches wobey wocži.

S mjehkim hłošom nan rjelny: „Wy džěczi, t lětu budže hižom lěpje. Šedle hižom scže, dha džicže nětk do šoža. Šutšje popošdnju pschinješu se kšoseje schtyrišlěbornski kolacžk.“

Mała šanka bu wubudžena, na čžož džěczi se swojeje lampku do pódlanšeske komory džěchu; ale jako hižom kóžde sa so we kóžku ležesche, myšlesche hischče runje tač, kaž šenka a šurf wó jstwie, na swoju lubu macž, kotraž hižom dwē njedželi w twjerdej kšłódněj semi na pohrjebnischču ležesche.

Šeta dolho běšche wona šhorowata była, dolhe čžakjy njebē wjazjy won do pschirody pschischla, a bē jej pschi tym mjenje wo schtyri schody dele, dylži napošledku hischče wo šledowaze schtyri schody horje čžinicž było. Dolha šhorosč a wudarwki pschi pohrjebje bēchu šbytnje šredki hacž do dna mucžerpale. Šanej teho dla s žyła tač njebē, jako budžišche w tymle lěcže hodowne wješele sa šwójbu móžno byle, a dofelž bē wón žylicžki džej wot šažneho ranja hacž do pódneho wjeczora na swoje krawške blido šwjafany, njebē wón tež wot druhich ludži žaneho nastorka dostal, s najmjenscha swojim džěczom male wobradženje pschihotowacz. Sdyž so dwē woczi w šmjerczi šandželitej, a wobebje hdyž stej to woczi macžerje, dha so wschelake njewidži a njewobštarane wostawa, schtož budžišche so hewal widžalo a wobštaralo.

Ale šnano wěsch ty, pschecželnimy čžitarjo, tež šwójbu abo jenotliwu wóšobu, kotraž so lěšba wot hodowneho jandžela pschehladana a pschěndžena bycz šda. Šak lubo dyrbi čži potom bycz, so masch runje hischče čžakja, šebje šameho něšchto kaž hodowneho jandžela scžinicž!

F.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschedawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacz. Na schtwórcž lěta placži wón 40 pj., jenotliwe čžišla so sa 4 pj. pschedawaju.